

MARC LEVY

Prietenii mei, iubirile mele

MARC LEVY

*Prietenii mei,
iubirile mele*

roman

Traducere din limba franceză de

Marie-Jeanne Vasiloiu

3
TREI

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU

Coperta colecției și ilustrația:
FABER STUDIO (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)

Dtp:
EUGENIA URSU

Corectură:
SÎNZIANA DOMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVY, MARC

Prietenii mei, iubirile mele/ Marc Lévy ; trad.:
Marie-Jeanne Vasiloiu. - București : Editura Trei, 2008
ISBN 978-973-707-172-9

I. Vasiloiu, Marie-Jeanne (trad.)

821.133.1-31=135.1

Această carte a fost tradusă după Marc Lévy, MES AMIS, MES
AMOURS, Editura Robert Laffont, Paris, 2006

© 2006 Éditions Robert Laffont/Susanna Lea Associates

© Editura Trei, 2008
C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-172-9

*Lui Louis,
Lui Emily*

Paris

— **T**u o mai ții minte pe Caroline Leblond?
— Din a II-a A, care stătea mereu în fundul clasei. Primul tău sărut. Au trecut ceva ani de atunci...

— Era al naibii de frumoasă Caroline Leblond.

— Da' ce-ți veni de te gândești la ea taman acum?

— Uite, acolo, lângă călușei! Mi se pare că femeia aia seamănă cu ea.

Antoine se uita cu atenție la mămica tânără care citea stând pe un scaun și arunca priviri fugare, în timp ce dădea pagina, spre băiețelul ei. Acesta râdea, ținându-se bine de stâlpul călușului de lemn.

— Femeia aia de lângă călușei trebuie să fie trecută de treizeci și cinci de ani.

— Păi, și noi suntem trecuți de treizeci și cinci de ani, preciză Mathias.

— Crezi că e ea? Ai dreptate, parcă ar aduce nișel cu Caroline Leblond.

— Doamne, că tare am mai fost îndrăgostit de ea!

— Și tu îi făceai temele la mate, ca să te pupe după aia?

— Ce scârboșenie spui!

— De ce scârboșenie? Ea îi pupa pe toți băieții care aveau peste 14 puncte din 20.

— Eu îți spuneam că mă îndrăgostisem de ea ca un nebun!

— Ei bine, acum poți lua hotărârea să treci mai departe.

Așezați unul lângă celălalt pe o bancă din preajma călușilor, Antoine și Mathias îl urmăreau din ochi pe un bărbat în costum bleumarin, care pusese un sac mare și roz la picioarele unui scaun și își însoțea fetița spre călușei.

— Țasta e de șase luni, spuse Antoine.

Mathias privi țintă geanta. Prin fermoarul întredeschis ieșeau un pachet de biscuiți, o sticlă de oranjadă și brațul unui urs de pluș.

— Cel mult trei luni! Pariezi?

Mathias întinse mâna. Antoine bătu palma.

— S-a făcut!

Fetița de pe căluțul cu coamă aurie părea că e gata să-și piardă echilibrul. Tatăl sări, dar omul care supraveghea instalația o și așezase la loc, în șa.

— Ai pierdut..., vorbi din nou Mathias.

Se duse spre bărbatul în costum bleumarin și se așeză lângă el.

— E greu la început, nu? îl întrebă Mathias cu un aer condescendent.

— Oh, da! răspunse bărbatul, oftând.

— Cu vremea, o să vedeți, treaba devine și mai complicată.

Mathias privi pe furiș biberonul fără suzetă, care ieșea din sac.

— V-ați despărțit de mult?

— De trei luni...

Mathias îl băt看 pe umăr și plecă, îndreptându-se triumfător spre Antoine. Îi făcu semn prietenului său să-l urmeze.

— Îmi datorezi douăzeci de euro!

Cei doi bărbați se îndepărtară pe o alee din Grădina Luxembourg.

— Mâine te întorci la Londra? întrebă Mathias.

— Diseară.

— Atunci, nu luăm cina împreună?

— Doar dacă iei trenul cu mine.

— Mâine lucrez!

— Vino să lucrezi acolo.

— Nu începe iar. Ce vrei să fac la Londra?

— Să fii fericit!

I

Londra, după câteva zile

Așezat în fața biroului, Antoine redacta ultimele rânduri dintr-o scrisoare. O reciti și, mulțumit, o îndoii cu grijă, după care o strecură în buzunar.

Jaluzelele de la ferestrele ce dădeau în Bute Street lăsau lumina unei frumoase zile de toamnă să se strecoare spre parchetul din lemn auriu al cabinetului de arhitectură.

Antoine își puse vestonul agățat de spătarul scaunului, își aranjă mânecile puloverului și se îndreptă cu pași grăbiți spre vestibul. În drum, se opri și se aplecă peste umărul șefului său de agenție, ca să studieze planul pe care îl trasa acesta. Antoine deplasă echerul și corectă linia unei secțiuni. McKenzie îi mulțumi, dând din cap, Antoine îl salută cu un zâmbet și o porni din nou spre recepție, privindu-și ceasul. Pe pereți, erau agățate fotografiile și desenele unor proiecte realizate de agenția lui, de la începuturi și până în prezent.

— În seara asta pleci în concediu? o întrebă pe fata de la recepție.

— Păi, da, a venit timpul să-mi aduc pe lume bebelușul.

— Băiat sau fată?

Tânăra femeie făcu o strâmbătură și își puse mâna pe pântecul rotund.

— Fotbalist!

Antoine trecu în spatele pupitrului, o luă în brațe și o strânse la piept.

— Să te întorci repede... nu prea repede însă, oricum, repede! În fine, întoarce-te când dorești.

El se îndepărtă, făcându-i un mic semn cu mâna și împinse ușile de sticlă ce dădeau pe palierul ascensorului.

Paris, în aceeași zi

Ușile de sticlă ale unei mari librării pariziene se deschiseră în fața unui client vizibil grăbit. Cu pălăria pe cap, cu fularul înnodat la gât, se îndreptă spre raionul de cărți școlare. Coccoțată pe o scară, o vânzătoare rostea cu glas tare titlurile și numărul de exemplare din lucrările aranjate pe rafturi, în timp ce Mathias scria într-un caiet cifrele referitoare la ele. Fără nici o introducere, clientul îl întrebă, pe un ton lipsit de bunăvoință, unde se găseau operele complete ale lui Victor Hugo, din ediția *Pléiade*.

— Ce volum? întrebă Mathias, ridicându-și ochii din caiet.

— Primul, răspunse bărbatul, pe un ton și mai sec.

Tânăra vânzătoare se contorsionă și apucă volumul cu vârful degetelor. Se aplecă să i-l dea lui Mathias. Bărbatul cu pălărie îl înhăță la iuțeală și se duse spre casă. Vânzătoarea schimbă o privire cu Mathias. Acesta își

puse caietul pe tejghea și, strângând din dinți, alergă după client.

— Bună ziua, vă rog, mulțumesc, la revedere! se răsti el, barându-i trecerea spre casă.

Uluit, clientul încercă să-l ocolească; Mathias îi smulse cartea din mână, după care se întoarse la treburile lui, repetând în gura mare: „Bună ziua, vă rog, mulțumesc, la revedere!” Câțiva clienți asistau năuciiți la scenă. Bărbatul cu pălărie părăsi furios magazinul, casiera dădu din umeri, tânăra vânzătoare, cocoțată în continuare pe scară, nu știa cum să-și stăpânească râsul, iar proprietarul librăriei îl rugă pe Mathias să treacă pe la el înainte de a termina lucrul.

Londra

Antoine o luă pe Bute Street; când păși pe pasajul pentru pietoni, un *black cab* încetini și se opri. Antoine îi făcu șoferului un semn de mulțumire și se duse spre piața circulară din fața Liceului Francez. Se auzi un sunet de clopoțel și curtea școlii fu năpădită de un roi de copii. Emily și Louis, cu ghiozdanele în spate, mergeau unul lângă celălalt. Băiețelul sări în brațele tatălui său. Emily zâmbi și își continuă drumul spre poartă.

— Valentine n-a venit să te ia? o întrebă Antoine.

— Mami a sunat-o pe doamna că întârzie. Vrea să mă duc s-o aștept la restaurantul Yvonnei.

— Atunci, vino cu noi, te duc eu; o să luăm toți trei gustarea acolo.

Paris

O ploaie mărunță se așternea pe trotuarele strălucitoare. Mathias își strânse pe lângă gât gulerul pardesiu-lui și păși pe pasajul pentru pietoni. Un taxi îl claxonă și îl șterse ușor din mers. Șoferul scoase pe geam o mână cu degetul mijlociu ridicat într-un gest cătuși de puțin echivoc. Mathias traversă strada și intră într-un magazin alimentar cu autoservire. Strălucirile vii ale neanelor îl luară în primire, după lumina cenușie a cerului parizian. Mathias căută o cutie de cafea, șovăi în fața câtorva pungi cu mâncare congelată și alese un pachetel de șuncă sub vid. Se duse cu coșul la casă.

Negustorul îi dădu restul, dar nu-i răspunse la bună seara.

Când ajunse la spălătorie, oblonul de fier era deja tras. Mathias o luă spre casă.

Londra

Așezați la masă, în sala goală a restaurantului, Louis și Emily desenau în caiete, delectându-se cu o cremă caramel al cărei secret doar Yvonne, patroana, îl cunoștea. Acum, ea se întorcea din pivniță, cu Antoine pe urme; acesta căra o ladă cu sticle de vin, două lădițe cu legume și trei borcane cu smântână.

— Cum faci de ridici asemenea chestii? o întrebă Antoine.

— Fac și gata! răspunse Yvonne, arătându-i cu un gest să pună totul pe tejghea.

— Ar trebui să iei pe cineva care să te ajute.

— Și cu ce să-ți plătesc cineva? Și așa, de-abia mă descurc de una singură!

— Duminică, o să vin cu Louis, să-ți dăm o mână de ajutor. O să-ți facem ordine în cămară; jos e un adevărat talmeș-balmeș.

— Lasă-mi camera în pace și du-l mai bine pe fii-tău să călărească un ponei în Hyde Park sau să viziteze Turnul Londrei, că, de luni de zile, numai la asta visează.

— El visează mai degrabă să viziteze Muzeul Ororilor, ceea ce nu-i chiar aceeași chestie. Și e încă prea tânăr pentru așa ceva.

— Ori ești tu prea bătrân, îi ripostă Yvonne, aranjându-și sticlele de bordeaux.

Antoine își băgă capul pe ușa bucătăriei și privi cu poftă la cele două platouri mari, puse pe mașina de gătit. Yvonne îl bătu pe umăr.

— Să vă pun două tacâmuri în seara asta? întrebă ea.

— Poate trei, răspunse Antoine, uitându-se la Emily, care desena cu râvnă în fundul sălii.

Dar nici nu-și isprăvi bine fraza, și mămica lui Emily intră cu sufletul la gură în bistrou. Se duse spre fiica ei, o sărută, scuzându-se pentru întârziere: fusese reținută la consulat, într-o ședință. O întrebă dacă și-a făcut lecțiile; fetița răspunse afirmativ, plină de mândrie. Antoine și Yvonne o priveau de după tețghea.

— Mulțumesc, spuse Valentine.

— Pentru nimic, răspunseră în cor Yvonne și Antoine.

Emily își puse ghiozdanul și își luă mama de mână. Din prag, fetița și mămica se întoarseră și îi salutară pe amândoi.

Paris

Mathias puse la loc, pe masa din bucătărie, poza înrămată. Îi atinse geamul cu vârful degetelor, parcă pentru a mângâia părul fiicei sale. În poză, Emily își ținea mama de mână, iar cu cealaltă îi făcea un semn de la revedere. Erau în grădina Luxembourg, cu trei ani în urmă. În ajunul zilei în care Valentine, soția lui, îl părăsea pentru a se muta la Londra, împreună cu fata.

Stând în picioare, lângă masa de călcat, Mathias își apropie mâna de talpa fierului, ca să se asigure că temperatura era bună. Printre cămășile pe care le netezea în ritm de una pe oră strecură și un pachetel înfășurat în hârtie de aluminiu, pe care îl călcă și mai atent. Așeză fierul pe suport, îi scoase firul din priză și despachetă folia de aluminiu, scoțând la iveală un sandvici aburind. Îl aranjă pe o farfurie și își duse cina spre canapeaua din salon, luându-și din mers și jurnalul pus pe o măsuță joasă.

Londra

Dacă acum, la căderea serii, barul restaurantului era animat, în schimb sala era departe de a-și fi completat locurile. Sophie, tânăra florăreasă care își avea prăvălia alături de restaurant, intră purtând în brațe un buchet enorm. Încântătoare în halatul ei alb, aranjă crinii într-o vază pusă pe tejghea. Patroana îi arată cu un semn discret pe Antoine și pe Louis. Sophie se îndreptă spre masa lor. Îl sărută pe Louis și refuză invitația lui Antoine de a se așeza la masa lor: încă mai avea de trebăluit prin prăvălie, iar a doua zi trebuia să plece dis-de-diminează la

piața de flori de pe Columbia Road. Yvonne îl chemă pe Louis să-și aleagă o înghețată din congelator. Băiețelul se făcu nevăzut.

Antoine luă scrisoarea din haină și i-o înmână discret lui Sophie. Ea o desfăcu și începu s-o citească, vizibil mulțumită. Continuându-și lectura, trase un scaun și se așeză. Îi înapoie lui Antoine prima foaie.

— Poți începe cu: „Dragostea mea“?

— Vrei să-i spun „dragostea mea“? răspunse, dubitativ, Antoine.

— Da; de ce?

— De-aia.

— Ce te deranjează? îl iscodi Sophie.

— Cred că e cam prea-prea.

— Cum prea-prea?

— Prea-prea!

— Nu înțeleg. Îl iubesc cu toată dragostea, prin urmare îi spun „dragostea mea“! insistă, nespun de convinsă, Sophie.

Antoine își luă stiloul și îi deșurubă capacul.

— Tu iubești, tu decizi! Dar, mă rog...

— Ce mă rogi?

— Dacă ar fi aici, poate că l-ai iubi mai puțin.

— Antoine, mă calci pe nervi. De ce spui mereu chestii de-astea?

— Fiindcă așa e! Când oamenii te văd în fiecare zi, te privesc mai puțin... și chiar deloc, după o bucată de vreme.

Sophie îl fixă cu privirea, cât se poate de agasată. Antoine luă hârtia și se execută.

— Foarte bine. Carevasăzică, o să spunem: „Dragostea mea“...

El flutură hârtia, ca să se usuce cerneala, și i-o dădu înapoi lui Sophie. Ea îl sărută pe Antoine pe obraz și îi

trimise o beza lui Yvonne, care trebuia în spatele barului. Când era gata să treacă pragul, Antoine o strigă.

— Îmi cer scuze pentru adineauri.

Sophie zâmbi și ieși.

Telefonul lui Antoine sună; pe ecran apăru numărul lui Mathias.

— Unde ești? întrebă Antoine.

— Pe canapeaua mea.

— Ai glasul cam pierit ori mă înșel eu?

— Nu, nu, răspunse Mathias, jucându-se cu urechile unei girafe de puș.

— Adineauri, am fost la școală și am luat-o pe fie-ta.

— Știu, mi-a spus, tocmai am închis telefonul. De altfel, trebuie s-o sun din nou.

— Așa de rău ți-e dor de ea? întrebă Antoine.

— Mi-e și mai rău după ce vorbesc cu ea la telefon, răspunse Mathias, cu o undă de tristețe în glas.

— Gândește-te că, mai târziu, va avea șansa de a fi perfect bilingvă și fericită-te. Este minunată și fericită.

— Asta știu eu; doar că... taică-său e mai puțin fericit.

— Ai probleme?

— Cred că, până la urmă, o să reușesc să fiu mătrășit.

— Încă un motiv ca să te muți aici, lângă ea.

— Și din ce o să trăiesc?

— Există și la Londra librării, iar de lucru nu se duce lipsă.

— Librăriile astea ale tale n-or fi cam prea englezești?

— Vecinul meu se retrage din activitate. Are librăria în mijlocul cartierului francez și e tocmai în căutarea cui-va care să-l înlocuiască la conducerea ei.

Antoine recunoștea că locul era mult mai modest decât cel în care lucra Mathias la Paris, dar aici ar fi devenit propriul său patron, ceea ce, în Anglia, nu era o

crimă... Localul era încântător, chiar dacă avea nevoie de ceva înnoiri.

— Ar fi mult de lucru?

— Țsta nu-i domeniul meu, răspunse Antoine.

— Și ce sumă aș avea de plătit?

Proprietarul ar fi vrut, înainte de toate, să evite transformarea librăriei lui într-un local unde se prepară sandviciuri. S-ar mulțumi cu un mic procent din vânzări.

— Cum ai defini tu, mai exact, termenul „mic“? se interesează Mathias.

— Mic! Mic cât... distanța dintre locul tău de muncă și școala fetei.

— N-aș putea trăi niciodată în străinătate.

— De ce? Crezi că la Paris viața va fi mai frumoasă după ce tramvaiul va fi terminat? Aici, gazonul nu crește numai între șine, ai parcuri peste tot... Uite, în dimineața asta, le-am dat să mănânce verighetelor chiar la mine în grădină.

— Ai zile încărcate!

— Ai să te obișnuiești foarte bine la Londra. E aici o energie formidabilă, oamenii sunt amabili și, dacă e vorba de cartierul francez, poți să juri că ești chiar la Paris... dar fără parizieni.

Și Antoine făcu o listă exhaustivă a tuturor magazinelor instalate în jurul liceului.

— Poți să-ți cumperi până și *L'Equipe* și să-ți bei cafeaua cu frișcă pe o terasă, fără să pleci din Bute Street.

— Exagerezi!

— După părerea ta, de ce or fi botezat londonezii strada asta „*Frog Alley*“¹? Mathias, fiică-ta trăiește aici, ca și

---

¹ Frog Alley (engl.) — Aleea Broaștelor (Broscarilor) — aluzie la faptul că francezii mănâncă broaște.

cel mai bun prieten al tău. Și, pe urmă, nu zici tu întruna că viața de la Paris e stresantă?

Deranjat de zgomotul venit din stradă, Mathias se duse la fereastră; un automobilist tuna și fulgera împotriva gunoierilor.

— Rămâi o secundă la telefon, îl rugă Mathias, scoțându-și capul afară.

Și începuse să zbiere la șofer, cum că, dacă nu-și respectă vecinii, ar putea avea măcar puțină considerație față de niște oameni care au o muncă atât de grea. De la geamul portierei, șoferul îl făcu albie de porci. În cele din urmă, mașina salubrității trase pe dreapta, iar automobilul porni scrâșnind din pneuri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Antoine.

— Nimic. Ce ziceai de Londra?

II

Londra, după câteva luni

Primăvara venise la întâlnire. Și, dacă soarele se mai ascundea încă după nori, în primele zile ale lui aprilie, temperatura nu lăsa loc nici unei îndoieli în privința sosirii anotimpului. Cartierul South Kensington era în mare fierbere. Tarabele zarzavagiilor gemeau de fructe și de legume aranjate îmbietor, florăria lui Sophie nu se mai golea de clienți, iar terasa restaurantului lui Yvonne avea să se deschidă din nou, cât de curând. Antoine muncea pe brânci. În această după-amiază, amânase două întrevederi pentru a putea supraveghea mersul lucrărilor — care ajunseseră la zugrăveală — dintr-o mică și încântătoare librărie de la colțul lui Bute Street.

Rafturile din *French Bookshop* erau protejate cu folii de plastic, iar zugravii tocmai isprăveau ultimele finisaje. Antoine își consultă ceasul de mână și, îngrijorat, se întoarse spre colaboratorii lui.

— Nici vorbă să fie gata în seara asta!

Sophie intră în librărie.

— O să trec mai târziu, să las un buchet de flori. Zugrăveala merge cu florile, dar reciproca nu e valabilă.

— După cum merg lucrurile, treci mai bine mâine, răspunse Antoine.

Sophie se apropie de el.

— O să fie nebun de bucurie. Așa că nu-i nici o nenorocire dacă mai rămân pe ici, pe colo o scară și două borcane de vopsea!

— N-o să fie frumos decât după ce se termină totul.

— Ești un maniac. Bun, mă duc să închid florăria și mă întorc să-ți dau o mână de ajutor. La ce oră vine?

— Habar n-am! Doar îl știi: până acum, și-a schimbat de patru ori orarul.

*

Așezat pe bancheta din spate a taxiului, cu valiza la picioare și cu un pachet sub braț, Mathias nu înțelegea nimic din sporovăiala șoferului. Din politețe, îi răspundea cu câte o serie de da-uri și nu-uri, la întâmplare, încercând să-i interpreteze privirea din retrovizor. Urcând în mașină, notase adresa de destinație pe dosul biletului de tren și se lăsase cu totul în mâinile acestui om, care — în ciuda flagrantei probleme de comunicare și a volanului plasat anapoda — îi părea de toată încrederea.

Soarele străpunsese, în sfârșit, norii, iar razele lui se răspândiră peste Tamisa, transformând apele fluviului într-o lungă panglică argintie.

Traversând podul Westminster, Mathias descoperea contururile abației de pe malul opus. Pe trotuar, o tânără femeie stătea rezemată de parapet cu microfonul în mână, recitându-și textul în fața unei camere.